

учены доказали, че тебиширь тѣ сѣщо така, какъ то и варъ та, ся е образувълъ изъ луспицитѣ на безкрайно мѣньчки животны, кои то, какъ то наши тѣ скойкы, сѣ живѣли въ варовиты кѣщици (раковины, черупкы на скойкы тѣ). Тѣзы мѣньчки черепокожны сѣ населявали земѣ та преди няколко хиляды столѣтия; тѣ измрѣли, и отъ това грѣмадно племе оставили само варовиты тѣ имѣ черупчици. Въ периодъ тѣ на сѣществование то имѣ, кой обикновенно ся нарича *допотопенъ*, върху земѣ тѣ сѣществували растения, кои по формѣ тѣ си приличали на наши тѣ злакове, а по величинѣ тѣ си быле равны съ палмы тѣ отъ нашый вѣкъ; тѣзи — то раскошна растителность имѣ е давала обилна храна; да притуримъ, че въ въздухъ тѣ ся намирало толкози значително количество отъ вѣглекыслотѣ, коя е главно то условие за растителный животъ, що то звярове тѣ и хората едва ли сѣ можали да живѣять и да дышжтѣ въ такавѣ атмосферѣ.

Ами кѣдѣ е исчезналѣ тѣзи вѣглекыслота на въздухъ тѣ? Кой е очистилъ въздухъ тѣ отъ вредный тѣ за животъ тѣ и здраве то на човѣкъ тѣ газъ? Тѣзи трудна, грѣмадна задача сѣ я испълнили варовиты тѣ черупчици на умрелы тѣ животны: тѣ ся съединили съ вѣглекыслотѣ тѣ и ся преобърнали въ голѣмы тебиширены горы.

Не чудна ли тайна ны открыва наука та? Тебиширь, гростъ тебиширь играе на земѣ тѣ, въ животъ тѣ на човѣкъ тѣ велика роля!

Нѣ нека оставимъ отъ колѣминало то време и да ся върнемъ изново къмъ вѣглеродъ тѣ. Настояще то не е по малко богато отъ чудны дѣла, какъ то и отъ колѣ заминало то.

Ный вече имаме случай да забелѣжимъ, че човѣкъ изработва голямо количество вѣглекыслота.

При сяко поемане, ный приемаме въ дробъ тѣ